

Vị của nụ hôn

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

“Nụ hôn có vị của người mình yêu hòa quyện với vị tình yêu.”

Gió chiều thoảng đưa hương hoa lững lờ bay trong mưa. Mưa rả rích từ trưa đến chiều làm không khí như chùng hẫng lại. Trong quán café, ánh đèn vàng nhợt nhạt cùng với điệu nhạc không lời du dương càng làm cho buổi chiều mưa thêm phần se lạnh. Nơi góc ấy – cạnh cửa sổ, cô gái đang đưa tay áp lên mặt kính cửa sổ bị nhòe đi bởi những hạt mưa bay. Thật mát, cái lạnh lạnh của lớp kính dường như xuyên qua lớp da mỏng mịn của cô rồi lan tỏa khắp người. Bên ngoài, khung cảnh chiều mưa cũng nhòe đi theo từng dòng chảy trên kính. Cô áp hai tay lên má, thật ấm, rồi cô đưa tay với lấy tách bạc xỉu nóng. Ngụm bạc xỉu ngọt ngào và nồng ấm như một nụ hôn...

Một nụ hôn, trong đầu cô chợt nghĩ ra điều gì đó, đưa mắt lên nhìn chàng trai. Một gương mặt thanh tú cùng nét buồn trên đôi mắt làm cho anh thêm lạnh lùng nhưng quyến rũ. Anh đang vẽ, tay cầm một tập giấy A4 với cây bút chì, anh chăm chú vẽ, chỉ lâu lâu anh mới ngước lên với tay lấy tách café nhấp lấy một ngụm. Cô gái nheo mắt nhìn như để trông rõ anh hơn. Cô đưa tay gõ lên mặt bàn trước mặt anh. Anh ngước lên, ôi đôi mắt lẫm tử lạnh lùng dường như nhìn thấu trái tim từng người đang hướng về cô, đôi kính nhỏ làm cho đôi mắt ấy thêm sức hút mãnh liệt.

- Café ngon không anh?

- Ngon lắm và thơm nữa.

- Sao anh không cho đường vào, đắng vậy sao mà ngon?

- Như thế mới thưởng thức hết hương vị của café.

- Em thì không thích đắng như thế đâu. Mà nè anh, khi hôn nhau, nụ hôn có vị như thế nào vậy anh?

Đôi mắt anh tròn xoe nhìn cô gái với một sự ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ

của cô. Gương mặt nhỏ nhắn, xinh xắn với đôi mắt cũng đang xoe tròn hướng về anh như đang trông chờ một đặc ân từ một người bề trên cho một kẻ hạ nhân – mà đúng hơn là một câu trả lời. Anh đưa tay lên miệng ậm ự vài tiếng rồi nói:

- Nụ hôn ư, nó có vị của người mình yêu hòa quyện với vị của tình yêu.

- Vậy ư, chắc nó rất đặc biệt. Em có thể hôn anh được không?

Chàng trai sững sốt đầy ngạc nhiên trước câu hỏi mà đúng hơn là một lời yêu cầu lạ kì của cô gái. Anh mỉm cười:

- Anh và em chỉ là bạn đâu phải người yêu của nhau mà có thể cảm nhận vị của nụ hôn. Nếu có hôn nhau thì chỉ cảm nhận được “vị” của người kia thôi. Sao em không hôn người yêu của em, lúc đó em mới có thể biết được vị của nụ hôn.

- Em chưa có người yêu mà, với lại em muốn thử. Chưa để chàng trai phản ứng, cô đã choàng người tới, đặt lên môi chàng trai đôi môi của mình. Chàng trai ngồi đó như trời trồng, không cử động, không nói được lời nào. Người chàng nóng ran, đôi môi mềm ra. Nó, hình như nó có vị ngọt, nồng và ấm. Đúng, môi cô gái thật ngọt và ấm biết mấy. Anh nhìn thẳng vào gương mặt đang đối diện với mình, không, nó đang kề sát bên anh thì đúng hơn. Một gương mặt xinh đẹp như trong truyện cổ tích, hương thơm thoang thoảng từ người cô lan tỏa khắp người anh. Cô đang nhắm hờ đôi mắt để thưởng thức vị của nụ hôn. Chỉ nhoáng trong vòng vài giây mà chàng tưởng chừng thời gian ngừng trôi hẳn. Sau khi hôn chàng trai, cô lại ngồi xuống, chống hai tay lên cằm và cảm giác về vị của nụ hôn bỏ mặc chàng trai ngỡ ngàng. Nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu suy ngẫm, cô quay lại:

- Thì ra vị của nụ hôn chẳng như vậy sao. Đó là “vị” của anh ư? Vậy còn anh, anh cảm nhận được vị gì của em?

Chàng trai cười rồi cúi xuống tiếp tục vẽ để mặc cô gái suy nghĩ vẩn vơ và dương như anh bỏ sót câu nói nhỏ như lẩm nhẩm trong miệng của cô gái: “Hình như em cảm thấy vị ngọt từ đôi môi anh.”

Anh và cô quen nhau một cách tình cờ. Hôm ấy, anh đem theo tập bản vẽ và

lên xe buýt. Chiều tà đang xuyên qua từng ô kính trên xe chiếu thẳng vào mắt anh – hoàng hôn thật ấm áp và mơ mộng. Xe dường như hết chỗ rồi, anh đành phải đứng vậy. Xe dừng lại ở trạm kế tiếp và một cô gái nhỏ nhả bước lên với bộ váy đồng phục của một trường đại học. Cô lướt nhìn tìm chỗ ngồi nhưng đành bất lực vì đã hết chỗ, đang lay hoay mang balô nên không chú ý là xe đang lăn bánh. Cô trượt ngã về sau nhưng may sao, anh đã đỡ được cô. Cánh tay rắn chắc nhưng mềm mại đang đỡ lấy thân hình nhỏ bé của cô, người cô như nhũn ra trước gương mặt thanh tú lãng tử nhưng đượm một nỗi buồn xa xăm...

Anh nhẹ nhàng đỡ cô đứng dậy: “Không sao chứ?”

Cô không trả lời chỉ lắc đầu.

Chiều thu gió nhẹ nhàng thổi bay những lá vàng trên cành cây ngoài cửa sổ. nắng chiều yếu ớt vàng vọt trên từng chiếc lá nhỏ ấy càng làm cho nó thêm yếu đuối và mỏng manh. Cạnh cửa sổ ấy, vẫn là cô gái với tách bạc xỉu nóng và đối diện là chàng trai với tập giấy A4 đang ngồi vẽ, bên cạnh anh là tách café đen nóng không đường.

- Anh, em mới có bạn trai. Cô tròn xoe đôi mắt nhìn chàng trai đang cầm cúi vẽ. Chàng dừng lại ngược lên nhìn cô gái, cười rồi hỏi:

- Cậu ta là bạn của em à? Hai đứa quen nhau như thế nào?

- Cậu ấy học chung lớp toán kinh tế với em. Cậu ấy nói là thích em và đề nghị em hãy làm bạn gái của cậu ấy.

Chàng trai nghiêng nghiêng đầu nhìn cô gái rồi với lấy tách café nhấp một ngụm café rồi lại nhìn cô gái: “Và em đồng ý?”

- Dạ, tui em chỉ đang tìm hiểu thôi. Nhưng ...

- Nhưng sao? Chàng đặt tách café xuống và nhìn cô gái. Còn cô, cô đang dõi theo từng chuyển động của tách café trên tay anh rồi nó nằm im trên bàn.

- Em có thể thử café của anh được không?

- Ừ, được.

Cô nhấp một ngụm café. Đắng, đắng thật. Sao anh có thể uống thứ café đắng như thế này được?

- Ngon không cô nương? Anh nheo mắt nhìn cô nhẩn mặt trước tách café đen ấy.

- Đắng thật. Sao nó lại đắng đến thế? Mà tại sao anh lại thích uống nó?

Anh không nói gì cả chỉ cười rồi lại vẽ tiếp. Cô nhìn anh, nhìn và nhìn. Gương mặt thật đẹp nhưng đôi mắt ấy, vẫn là nó. Nó vẫn buồn.

- Em có thể hôn anh một lần nữa không?

Anh lại ngơ ngác nhìn cô gái trước câu hỏi của cô. Và cũng như lần trước, không đợi chàng trai trả lời, cô đã choàng người tới và hôn lên đôi môi anh. Cái cảm giác này, nó lại xuất hiện. Vẫn là hương thơm từ người cô lan tỏa khắp người anh. Vẫn là đôi môi nồng ấm và ngọt ngào đang chiếm lấy môi anh. Hôn xong, cô lại ngồi xuống, chống hai tay lên cằm suy ngẫm bỏ mặc chàng trai ngơ ngác trước những việc vừa mới xảy ra.

- Đôi môi anh vẫn đắng nhưng dường như nó đã dịu hơn, không còn đắng như trước nữa và ... Cô bỏ lửng câu nói tại đây. Cô vẫn đang nhìn cái cây vàng lá dưới sân qua lớp cửa sổ kính. Anh nhìn cô khó hiểu nhưng nhanh chóng bỏ qua mọi chuyện và trở lại với bản vẽ của mình. Chàng lại bỏ lỡ câu nói sau cùng của cô gái khi vẫn đang hướng tầm mắt về cái cây dần chuyển sang màu đỏ dưới chiều tà ửng hồng. “Và nó cũng ngọt.”

Vẫn là quán café đó, nơi cửa sổ nhìn ra cái cây trong ánh chiều tà của một ngày đầu đông. Trên bàn vẫn là hai tách, một bạc xiu nóng, một café đen nóng không đường. Vẫn là cô gái đó và chàng trai ấy. Cô gái ngồi chống cằm suy tư nhìn ra ngoài cửa sổ và dừng lại dưới cái cây trơ trụi lá. Nắng chiều của ngày đầu đông yếu ớt xuyên qua từng nhánh cây. Chàng trai vẫn ngồi đấy, vẫn vẽ và vẽ.

- Anh, em mới chia tay bạn trai xong.

Chàng ngược nhìn dáng vẻ của cô gái. Cô không buồn quay mặt vào trong

mà cứ chăm chăm nhìn ra ngoài cái cây ấy.

- Sao vậy? Chàng hỏi rồi lại vẽ tiếp.

- Tại em thấy chúng em không hợp nên chỉ xem nhau là bạn thôi.

Cô lại trầm ngâm, lại suy tư, rồi quay nhìn anh.

- Anh đang vẽ gì vậy?

- Anh đang vẽ thiên đường. Anh vẫn tiếp tục vẽ.

- Thiên đường?

- Ừ, nơi mà các thiên thần sống bên nhau và họ có thể cùng nhau ngắm hoàng hôn hàng ngày. Nơi đó có gió, có hoa, cỏ, bướm và rất nhiều màu sắc.

- Nơi đó đẹp tuyệt. Thế nhưng sao anh chỉ vẽ mỗi bức này không vậy? Lần nào em cũng thấy anh ngồi vẽ bức này.

- Tại nó đẹp và nó là nơi ở của các thiên thần. Anh chững lại một lúc rồi vẽ tiếp.

- Vậy anh đã có bạn gái chưa?

- Ừm, đã từng.

- Đã từng? Chắc chị ấy rất đẹp phải không? Mà chị ấy bây giờ ở đâu vậy anh?

Chàng dừng tay, ngược lên nhìn cô gái và rồi nhìn ra ngoài cái cây trơ trụi lá dưới sân.

- Cô ấy rất dễ thương. Cô ấy đang vui vẻ ở một nơi tuyệt đẹp

- Vậy à. Cô lại quay ra nhìn cái cây ấy. Cả hai im lặng. Không nói, không làm gì hết ngoài việc cùng nhìn ra cái cây dưới sân. Bản nhạc không lời nhẹ nhàng du dương và trầm ấm đưa không gian như dừng lại, như đang im lặng.

Một buổi chiều cuối đông thật lạnh. Mới chỉ hơn bốn giờ chiều mà không còn

tia nắng nào dạo chơi trên thân cây trơ trụi dưới sân kia nữa. Cô gái vẫn nhâm nhi tách bạc xỉu nóng của mình. Còn chàng trai, chàng không vẽ nữa, đặt tập giấy A4 lên bàn mà từ từ thưởng thức hương vị tách café đen của chàng.

- Cả tuần nay không gặp em rồi, em có chuyện gì kể anh nghe không? Tuần qua em thế nào?

- Em vẫn vậy thôi anh à. Vẫn đi học, vẫn tám với mấy đứa bạn và vẫn ngồi uống nước với anh nè. Cô mỉm cười nhìn chàng trai. Vẫn là gương mặt này, vẫn lẳng tử với đôi mắt đờm buồn. Cô thấy thích thú khi ngồi ngắm cái gương mặt này. Cô áp mặt xuống bàn như một con mèo lười nhưng vẫn đang hướng mắt về anh, vẫn cười đùa với anh.

- Anh không vẽ nữa hả?

- Anh đã vẽ xong rồi.

- Em xem được không?

- Ừ, em xem đi!

Cô thích thú, choàng người ngồi dậy với lấy tập giấy A4. Trang đầu tiên là bức tranh thiên đường với các thiên thần nhỏ bé như những bông hoa bồ công anh tung bay trong gió, đang nô đùa dưới hoàng hôn. Tiếp, một bức tranh vẽ cô gái đang ngồi ngắm chiều tà trên bãi cỏ, chỉ tay về ánh mặt trời. Bức tranh thấp thoáng sau lưng người con gái nhưng cô có thể cảm nhận được đây là một mỹ nữ hay một nàng tiên đang rộng chơi ngắm nhìn hoàng hôn. Những bức tiếp theo thật quen thuộc. Đó là cái cây trơ trụi lá đằng kia trong nắng chiều. Cái cây như sống lại, lúc nở hoa, lúc lá vàng, lúc trơ trụi thân với cảnh. Và cô dừng lại ở bức tranh cuối cùng – một cô gái đang ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài cái cây trong chiều hoàng hôn nắng đỏ. Cô đóng tập giấy lại đặt trước chàng trai và mỉm cười:

- Nó đẹp lắm.

Chàng chỉ cười và nhấp ngụm café đen tuyền sảng sảng. Cô cũng đưa tay với lấy tách bạc xỉu lên làm một ngụm.

- Em có thể hôn anh được không? Cô ngược nhìn chàng trai, mỉm cười, nghiêng nghiêng cái đầu nhí nhảnh sang một bên mà trông gương mặt ngạc nhiên của anh. Lần này anh mỉm cười và nhẹ gật đầu. Và cô lại choàng tới hôn lên đôi môi anh – đôi môi đầy vị café đen.

Cô ngồi xuống tinh nghịch xoay xoay tách bạc xiu trong tay nhìn chàng trai mỉm cười:

- Vị của nụ hôn vẫn đắng nhưng đã ngọt hơn nhiều rồi. Vậy còn anh, anh cảm nhận được vị gì?

- Nó vẫn giống như cũ – vẫn ngọt, nồng, ấm và thơm.

Hai người nhìn nhau cười rồi cùng nhìn ra ngoài cái cây đang trơ trụi dưới sân kia. Đang là cuối đông rồi, trời vẫn lạnh, gió vẫn se se cuốn trôi cái lạnh ấy lan tỏa mọi góc ngách.

“Nụ hôn có vị của người mình yêu hòa quyện với vị tình yêu.”